

Arrest

**nr. 105 188 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 oktober 2012.

1.3. Op 22 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1372 (21 maart 1993 - 20 maart 1994 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Landoi, gelegen in het district Mirzaka van de provincie Paktia. Zes of zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken als chauffeur voor de Amerikanen. U vervoerde voor hen met uw eigen vrachtwagen goederen naar Amerikaanse basissen. U verklaart dat u acht dagen voor het offerfeest met een konvooi onderweg was naar een Amerikaanse basis in Share Now. Onderweg brak er een gevecht uit tussen de taliban en de mensen die vrachtwagens escorteerden. De escorteploeg kon geen stand houden tegen de taliban en ging weg. De taliban arresteerden de chauffeurs. U kon de persoon die u vastbond en blinddoekte herkennen als Jamal, iemand die woonachtig is naast uw dorp. Er werden voertuigen geplunderd en in brand gestoken. Na een halfuur werd het weer rustig. U werd toen geholpen door de politie, maar verloor het bewustzijn. Twee dagen later werd u wakker in het ziekenhuis. U ging daarna naar huis en vertelde uw vader wat er gebeurd was. Uw vader had al over het incident gehoord en was kwaad op Jamal. Een week na uw thuiskomst werd het huis van Jamal door de Amerikanen aangevallen. De broer van Jamal werd gearresteerd en zijn vader kwam tijdens de aanval om. Op een ochtend, twee dagen voor het offerfeest, toen u het huis verliet om naar de moskee te gaan, werd u onder vuur genomen door mensen op een motorfiets. U rende naar de moskee en de ouders vluchtten weg. Niemand wist wat er aan de hand was. Uw vader kwam toen naar de moskee en de imam vroeg hem om u mee naar huis te nemen. Later die dag kwam de imam naar jullie huis. De imam vertelde dat hij tijdens de begrafenis van de vader van Jamal gehoord had dat Jamal u ervan verdacht de Amerikanen over hem geïnformeerd te hebben en dat op basis van uw info zijn huis was aangevallen. Hij zou gezworen hebben u niet in leven te laten. De imam vermoedde dat u ook om die reden beschoten werd. Uw vader wilde daarop klacht gaan indienen bij de politie, maar de imam raadde dit af, omdat de politie onbetrouwbaar is. U zag geen andere mogelijkheid dan het land te ontvluchten. U verliet Afghanistan de vijfde dag van het vorige offerfeest (6 november 2011). Via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland reisde u naar Italië. In Italië werden op 25 december 2011 uw vingerafdrukken genomen en uw asielaanvraag geregistreerd. U verliet Italië echter onmiddellijk en reisde via Frankrijk naar België waar u na een reis van drie maanden aankwam op 31 januari 2012 en diezelfde dag nog asiel aanvraag. Omdat u Italië vrijwillig verliet stuurde België op 6 februari 2012 een terugnameverzoek naar Italië. Op 5 maart 2012 werd Italië verantwoordelijk beschouwd voor behandeling van uw asielaanvraag en dienden zij over te gaan tot uw terugname. Om die reden werd op 5 maart 2012 een 26quater uitgereikt en werd u overgebracht naar het repatriëringscentrum te Vottem. Uiteindelijk is België toch overgegaan tot de behandeling van uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee taskara's (Afghaanse identiteitskaart) en uw rijbewijs voor.

Daarnaast legt u nog enkele medische attesten uit Afghanistan voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uw relaas bevat diverse vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen en uw problemen met de taliban op de helling komen te staan.

Vooreerst hebt u onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat u gedurende de laatste 6 à 7 maanden vóór uw vertrek werkzaam was voor de Amerikanen als chauffeur (CGVS, p. 7). Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Uw werkzaamheden voor de Amerikanen en de problemen met en Jamal en de taliban, die daaruit voortvloeiden, liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging. Uw verklaringen over uw werkzaamheden zijn immers uitermate vaag en summier gebleken. Zo geeft u op geen enkele wijze aan voor wie u precies werkte. Als u gevraagd wordt voor welk bedrijf u werkte verklaart u enkel dat u "goederen" vervoerde voor "de Amerikanen" (CGVS, p. 7). Ondanks dat u zelf uw gegevens en die van uw voertuig bent gaan afgeven aan "de Amerikanen" alvorens u in dienst werd genomen, weet u niet aan wie u dan precies uw gegeven hebt bezorgd (CGVS, p. 8). U kan ook helemaal niks zeggen over de goederen die u vervoerde, wat toch opmerkelijk is aangezien men van een chauffeur wel kan verwachten dat hij op zijn minst weet welk soort goederen hij vervoert (CGVS p. 7). Verder verklaart u dat u na het lossen van de goederen en het afgeven van het programma betaald werd. U kan echter niet verduidelijken door wie u dan precies betaald werd. U houdt het op "de Amerikanen" (CGVS, p. 9). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Het is immers niet aannemelijk dat u 6 tot 7 maanden rechtstreeks in

dienst zou zijn geweest bij “de Amerikanen”, maar geen enkele naam weet van “de Amerikanen” of van het bedrijf of organisatie waarvoor u werkte. Ook lijkt u niet zeker te zijn over hoeveel u precies per container betaald werd. U verklaart immers dat u “1000 dollar of zo” kreeg (CGVS, p. 9). Van welk bedrijf de escortploeg afkomstig was, die jullie konvooi begeleide weet u daarnaast ook niet (CGVS, p. 9). Tot slot legt u ook geen enkel document voor betreffende uw werkzaamheden voor “de Amerikanen”. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden voor “de Amerikanen”.

Aangezien uw beweringen omtrent uw werkzaamheden twijfelachtig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban kunnen echter evenmin overtuigen. U verklaart dat het huis door Jamal werd aangevallen door de Amerikanen. Zijn vader kwam daarbij om en zijn broer werd gearresteerd (CGVS, p. 16, 19). U verklaart dat zijn vader twee dagen later in de buurt van jullie huizen begraven werd (CGVS, p. 20). De imam van de moskee vertelde jullie later dat Jamal op de begrafenis van zijn vader u ervan beschuldigde de Amerikanen over hem ingelicht te hebben waarna zij op basis van uw informatie zijn huis aanvielen (CGVS, p. 16-17, 20). Het is echter bevreemdend dat Jamal openlijk zou deelnemen aan de begrafenis van zijn vader in de buurt van zijn huis net twee dagen na een aanval van de Amerikanen op zijn huis. Men zou toch verwachten dat, als Jamal werkelijk banden had met de taliban, hij zich uit vrees voor de Amerikanen toch voor enige tijd niet meer in zijn eigen dorp zou vertonen. Verder verklaart u ook dat u op weg naar de moskee door enkele mensen beschoten werd. Dit gebeurde twee dagen voor het offerfeest (CGVS, p. 19). Aangezien u Afghanistan pas vijf dagen na het offerfeest verliet en u tot dan in uw huis bleef, wil dit zeggen dat u na deze aanval nog zeven dagen in uw dorp bent gebleven (CGVS, p. 19). Dat u dit risico nam om in uw dorp te blijven, wetende dat Jamal vermoedde dat u de Amerikanen over hem had ingelicht doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaart ook in die tijd geen problemen meer gehad te hebben met Jamal of de taliban (CGVS, p. 20). Dit is merkwaardig. Men zou toch verwachten dat als Jamal of de taliban u werkelijk zouden viseren zij u in de eerste plaats thuis zouden zijn komen zoeken. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw uitleg over uw reisweg van Afghanistan naar België. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw vingerafdrukken onderweg afgenomen werden in Italië, maar u zou er geen asiel aangevraagd hebben (CGVS, p. 6). Met betrekking tot uw verklaringen dat u in Italië geen asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 31 januari 2012 blijkt dat uw vingerafdrukken inderdaad genomen werden in Italië en dit op 25 december 2011. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de codering van deze vingerafdrukken in het Eurodacverslag van 31 januari 2012, met name IT1LE015Y3 blijkt dat er voor u wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering ‘1’ na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Hiervan werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u in Italië dan ook geen asiel gevraagd zou hebben of deze intentie in Italië niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Dat u daarna dan ook vrijwillig het centrum waar u naartoe gebracht werd in Italië verliet en doorreisde naar België ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging (CGVS, p. 6). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich niet vrijwillig onttrekt aan de bescherming die geboden wordt in een bepaald land door naar een ander land te trekken omdat dit volgens geruchten “een beter land zou zijn” of omdat dat zo was afgesproken met de smokkelaar (CGVS p. p. 6; DVZ 6/02/2012 vraag 19). Dit kan gezien worden als een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw werkzaamheden voor de Amerikanen als chauffeur en uw problemen met en uw vrees voor de taliban in Paktia niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De aangevoerde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara's en uw rijbewijs kunnen hoogstens dienen als een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit. Bevreemdend is echter dat de taskara die u tijdens uw gehoor op het CGVS voorlegt, niet dezelfde is

als deze die al in het administratieve dossier te vinden was. Hoewel het duidelijk in beide gevallen om uw taskara's gaat zijn zowel de foto als de uitgiftedatum op de taskara's verschillend. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u slechts één taskara te bezitten, namelijk de originele taskara die u voorlegt tijdens uw gehoor op het CGVS (document nummer 3) (CGVS, p. 10). Een verklaring voor het feit dat u twee verschillende taskara's hebt geeft u aldus niet. Er kan dan ook maar weinig bewijswaarde aan deze taskara's gehecht worden. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Daarnaast legt u nog vier medische attesten uit Afghanistan voor. Deze tonen aan dat het hepatitis B virus bij u gedetecteerd werd, maar vormen geen bewijs van uw asielrelaas. Bovendien wordt op het attest van het "Itehad Central Medical Laboratory" Shuib Khan als de patiëntnaam genoemd en vermeldt het attest van het "French Medical Institute for Children , Kabul" als naam Mohd (Mohammad) Zaman, Shekib, en dit terwijl u verklaart Shekeb Mangal te heten. Van de problemen die u met de taliban zou gehad hebben in Afghanistan legt u verder geen documenten voor.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul hoewel u uit Paktia afkomstig bent. U bent immers een jonge man, die in staat is te werken (CGVS, p. 4). Bovendien spreekt u Pashtou en Dari en bezit u een rijbewijs. Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen (CGVS, p. 4, 10). Dat u zou lijden aan hepatitis B, zoals blijkt uit de medische documenten in het administratieve dossier, is geen reden om aan te nemen dat u niet in staat zou zijn te werken of te reizen. Zo kan u niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan niet zou kunnen rekenen op medische zorgen. Uit de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u al in Afghanistan leed aan hepatitis B en daar ook al behandeld werd. Met uw reis van Afghanistan naar België toont u aan dat u, ondanks uw ziekte, in staat bent te reizen. Ook beschikte u over voldoende financiële middelen, om uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 9, 12). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban houdt het bijgevolg ook geen steek dat u verklaart dat u gevaar zou kunnen lopen in Kabul, omdat de taliban overal in Afghanistan aanwezig zijn (CGVS, p. 21). Vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken is er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in de stad Kabul, te worden beoordeeld. U haalt enkel nog aan dat het in Kabul ook niet veilig is (CGVS, p. 21). Hierover kan het volgende gezegd worden:

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig “middel” voert verzoeker de schending aan van artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), door hem verkeerdelijk aangegeven/omschreven als de “verblijfswet”. In de uitwerking van zijn middel werpt hij tevens de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verwerende partij dient de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoeker.

Verzoeker is een vluchteling conform artikel 1A2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker heeft tijdens het interview bij verwerende partij ten overvloede zijn gegronde vrees uitgedrukt voor een moord op zijn persoon, daar hij zich bevond in een land waarvan hij de nationaliteit bezit en waar hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren. Verwerende partij dient bij de beoordeling van deze feiten en verklaringen van verzoeker rekening te houden met de aanbevelingen van het Handboek uitgegeven door de VN- Hoge Commissaris van 1979, ook al vormen zij geen rechtsnorm waarvan de schending op zichzelf kan worden ingeroepen. (Rvs 10 juni 1994, nr. 47.869 en D. VANHEULE, "De doorwerking van internationaal recht in het vreemdelingenrecht", in J. WOUTERS en D. VAN EECKHOUTTE (ed.) , Doorwerking von internationaal recht in de Belgische Rechtsorde, 2006, 557.)

Verzoeker heeft effectief een gegronde vrees voor vervolging/ernstige schade. Verzoeker verklaart op 17 oktober 2012 dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan onder vuur werd genomen door een lid van de Taliban, (bladzijde 1 bestreden beslissing) Verzoeker verklaart eveneens dat hij een klacht wou indienen bij de bevoegde instanties, doch dit werd hem afgeraden ,daar de politie niet betrouwbaar is. (bladzijde 1, bestreden beslissing). De Raad kan zich hierbij niet onwetend verklaren omtrent de infiltratie van de Taliban in de officiële instanties in Afghanistan. Verzoeker verklaart eveneens dat hij, gelet op de gegronde vrees voor een aanslag op zijn leven, er hem geen andere keuze restte dan Afghanistan te verlaten, (bladzijde 1 bestreden beslissing) Er is dus sprake van het subjectief element (vrees). Het objectief element (gegronde) element m.b.t. de qualificatie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ligt in de eerste plaats in het feit dat verzoeker afkomstig is Afghanistan, waarvan in het algemeen wordt aanvaard dat dit land onveilig is. Dit wordt bevestigd door de Belgische Federale Overheid, die een verplaatsing naar Afghanistan ten stelligste afraadt wegens uiterst gevaarlijk. Verwerende partij kan dan ook niet ontkennen dat een verplaatsing naar Afghanistan, in concreto een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Afghanistan door verwerende partij, in de eerste plaats een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Verwerende partij blijkt immers zeer goed op de hoogte van het objectief element, hetzij de gegronde vrees: (...) (www.diplomatie.belgium.be). In concreto, met betrekking op de provincie van afkomst van verzoeker (Paktia, gelegen in het Oosten van Afghanistan), neemt de Belgische Overheid het volgend standpunt in: (...) (www.diplomatie.belgium.be). De redelijkheid van de vrees van verzoeker wordt dan ook onderschreven door de Belgische overheid zelf, hetzij verwerende partij.

Hiernaast vertoont de vrees van verzoeker een zekere ernst, een zekere zwaarte. Verzoeker verklaart dat hij voor zijn leven vreest, dat hij vreest vermoord te worden. Dit is uiteraard geen geringe vrees voor de dood. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd. Volgens verwerende partij kan geen geloof

gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker. Verwerende partij schendt echter artikel 57/7 ter van de Verblijfswet. In de eerste plaats slaagt verwerende partij er niet in om aan te tonen dat verzoeker hierin niet zou slagen. Bovenvermeld artikel bepaalt bovendien de voorwaarden waaronder de commissaris-generaal, bij gebrek aan bewijsmiddelen, de asielaanvraag geloofwaardig dient te bevinden: De asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag te staven. Alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en hij heeft een bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen De verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag Verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend Verzoeker kan in grote lijnen geloofwaardig worden beschouwd. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan geenszins worden opgemaakt dat verzoeker een niet -geloofwaardige aanvraag heeft ingediend. De auteur van de vervolging, Krachtens artikel 48/5 §1 Vw. kan vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. uitgaan of veroorzaakt worden door: niet overheidsactoren , indien kan worden aangetoond dat de overheidsactoren, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging. De vervolging is in casu onrechtstreeks omdat de deze uitgaat van particulieren, al dan niet georganiseerd of niet niet, en aangemoedigd of getolereerd door de overheid, die daartegen niet wil of niet kan optreden. Gelet op het bovenvermelde, dient verzoeker de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Ondergeschikt: verwerende partij dient de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoeker niet beantwoord aan de criteria tot toekenning van de hoedanigheid van vluchteling, dient minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend. Er is sprake van ernstige schade indien er een ernstige bedreiging van het leven is ten gevolge van een binnenlands of een internationaal conflict. In hoofde van verzoeker bestaat er een zeer groot risico op ernstige schade indien hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, zoals wordt aangetoond door voornoemde feiten. Uw Raad kan zich ook niet onkundig verlaten van de kennis dat Afghanistan, in concreto het Oosten van het land, waaronder Paktia, als zeer gevaarlijk staat aangeschreven. Verzoeker dient de status van subsidiaire bescherming te worden toegekend.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij bij de beoordeling van de feiten en verklaringen die hij aflegde rekening dient te houden met de aanbevelingen van het Handboek uitgegeven door de VN-Hoge Commissaris van 1979, laat hij na aan te geven met welke aanbeveling de verwerende partij eventueel geen rekening zou hebben gehouden, zodat de loutere verwijzing naar de 'aanbevelingen'

niet dienstig is. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er desgevallend niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.4. In zoverre verzoeker stelt dat hij onder vuur werd genomen door de taliban en een klacht wou indienen bij de bevoegde instanties, doch dit hem werd afgeraden daar de politie niet betrouwbaar is en dat de Raad zich hierbij niet onwetend kan verklaren omtrent de infiltratie van de taliban in de officiële instanties in Afghanistan, dat hij gelet op zijn gegronde vrees geen andere keuze had dan Afghanistan te verlaten en er dus sprake is van een subjectief element van vrees, en verder ook nog stelt dat zijn vrees een zekere ernst/zwaarte vertoont, dat hij verklaart te vrezen voor zijn leven/vermoord te worden, dat dit geen geringe vrees voor de dood is, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker meent dat er eveneens een objectief element aanwezig is en verwijst naar het feit dat hij van Afghanistan afkomstig is, dat aanvaard wordt dat dit land onveilig is, dat dit wordt bevestigd door de Belgische Federale Overheid die een verplaatsing naar Afghanistan ten stelligste afraadt wegens uiterst gevaarlijk en dat *in concreto*, met betrekking tot zijn afkomst uit Paktia, de Belgische overheid stelt dat het Oosten van het land absoluut te vermijden is daar het gevaar daar het grootst is, dat de redelijkheid van zijn vrees dan ook onderschreven wordt door de Belgische overheid zelf, beperkt verzoeker zich echter tot de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en in het bijzonder in Paktia, doch laat hij na zijn vrees concreet aannemelijk te maken. Hiertoe dienen onder andere, zoals reeds aangehaald, de feiten die aan de basis liggen van de vrees, met andere woorden verzoekers persoonlijke asielrelaas, bewezen worden geacht, wat *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet het geval is. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende aannemelijk kan maken dat hij gedurende de laatste zes à zeven maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst werkzaam was voor de Amerikanen als chauffeur. In dit verband wordt erop gewezen dat zijn verklaringen over zijn werkzaamheden uitermate vaag en summier zijn. Aangezien zijn beweringen omtrent zijn werkzaamheden twijfelachtig zijn, staat, zo luidt de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van zijn problemen met de Taliban omwille van die werkzaamheden op de helling. Bovendien, zo oordeelt de commissaris-generaal, kunnen zijn verklaringen betreffende de problemen die hij zou gekend hebben met de Taliban evenmin overtuigen. De oprechtheid van zijn verklaringen wordt, zo wordt voorts in de bestreden beslissing opgemerkt, nog verder aangetast door zijn uitleg over zijn reisweg van Afghanistan naar België. Dienaangaande wordt gewezen op de vaststelling dat zijn verklaring in Italië geen asiel te hebben aangevraagd indruist tegen het Eurodacverslag van 31 januari 2012. Het feit dat hij vrijwillig het centrum waar hij in Italië naartoe werd gebracht verliet en doorreisde naar België ondermijnt, aldus de commissaris-generaal, verder de ernst van zijn vrees voor vervolging. Dat hij zich alsoo vrijwillig onttrok aan de bescherming die hem er werd (en mogelijks ook voorts in de toekomst zou worden) geboden, kan, zo meent laatstgenoemde, gezien worden als een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig voorts de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker twee verschillende taskara's heeft die allebei duidelijk op zijn persoon betrekking hebben/van hem zijn en dat hij hiervoor geen verklaring heeft. Er kan, zo wordt geoordeeld, dan ook maar weinig bewijswaarde aan deze stukken worden gehecht. In dit verband wordt tevens gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in

Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen worden verkregen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde medische attesten wordt geoordeeld dat deze geen bewijs vormen van zijn asielrelaas. Tevens wordt vastgesteld dat enkele van die attesten niet verzoekers, maar een andere naam vermelden. Verder wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul, alwaar er, zo wordt geoordeeld, voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, geen enkele ernstige poging om voormelde, in punt 2.5. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen.

2.7. Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot enkele theoretische beschouwingen en het aanhalen van enkele wetsbepalingen, tot het op algemene wijze verwijzen naar en deels citeren van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan en tot het herhalen van eerdere verklaringen.

2.8. Met betrekking tot het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken wijst de Raad erop dat dit slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Zoals reeds gesteld is de verwijzing naar het desbetreffende reisadvies voorts irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft.

2.9. Verzoeker toont, zo stelt de Raad vast, niet in het minst aan dat hij oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn asielrelaas te staven. Hij geeft geen (bevredigende) verklaring voor het totaal gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van zijn beweerde werkzaamheden voor “de Amerikanen” en problemen met de taliban. *In casu* heeft de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende concrete vaststellingen, welke door verzoeker niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.10. Waar verzoeker zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals in onderhavig arrest wordt toegelicht, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. In zoverre verzoeker aldus stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan worden opgemaakt dat hij een niet-geloofwaardige aanvraag heeft ingediend, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat betreffende verzoekers werkzaamheden de commissaris-generaal oordeelde *“uw relaas bevat diverse vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen en uw problemen met de taliban op het helling komen te staan”* en *“Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden voor de “Amerikanen”.*” alsook aangaande zijn problemen met de taliban oordeelde *“Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban kunnen echter evenmin overtuigen”* en *“Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas”* en tenslotte betreffende zijn vrijwillige onttrekking aan de bescherming geboden door een ander land *“Dit kan gezien worden als een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees”*. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.11. In de feitenuiteenzetting haalt verzoeker kort zijn medische problematiek aan en stelt dat hij in Afghanistan niet de medische hulp krijgt die hij nodig heeft, doch brengt niets in tegen hetgeen in de bestreden beslissing op pertinente wijze omtrent zijn medische problemen wordt overwogen. Hij laat die pertinente motieven geheel onaangeroerd. De Raad wijst er overigens op dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen van de geëigende procedure dient te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Voor de interpretatie van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet kan bijgevolg nuttig worden verwezen naar de rechtspraak betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat de bewijslast van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij ligt. De blote bewering dat een terugkeer naar Afghanistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM volstaat niet om een inbreuk op die verdragsbepaling aan te tonen (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en verzoeker blijft hier in gebreke.

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoonde dat hij een reëel risico zouden lijden in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, stelt dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat een verplaatsing naar Afghanistan, *in concreto* een gedwongen terugkeer door de verwerende partij, in de eerste plaats een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent oordeelde dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat de “Raad zich (...) niet onkundig” kan “verlaten van de kennis dat Afghanistan, *in concreto* het oosten van het land, waaronder Paktia, als zeer gevaarlijk staat aangeschreven” wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt overwogen dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul en dat er geen aanwijzingen zijn dat een hervestiging naar de Afghaanse hoofdstad in zijn geval onredelijk zou zijn. Verzoeker gaat geheel voorbij aan die pertinente overwegingen. Hij brengt er niets tegen in. Ook de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot (de analyse van) de veiligheidssituatie in Kabul, die volgens de commissaris-generaal niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, laat hij geheel ongemoeid. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan

die de evaluatie van de commissaris-generaal van de situatie in de Afghaanse hoofdstad in het licht van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kunnen stellen.

2.16. Ter zitting legt de raadvrouw van verzoeker een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013 neer waarin aan een zekere S.Q.G. subsidiaire bescherming wordt verleend omwille van diens herkomst uit een welbepaalde bepaalde regio uit Afghanistan, en ze merkt op dat het beleid van het Commissariaat-generaal is om aan personen afkomstig uit de provincie Paktia subsidiaire bescherming te verlenen.

De Raad wijst er echter op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

In casu werd door de commissaris-generaal op grond van verzoekers verklaringen en de informatie opgenomen in het administratief dossier terecht geoordeeld dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan. Hij laat hetgeen hieromtrent op pertinente wijze werd gesteld in de bestreden beslissing, zo werd reeds vastgesteld, geheel ongemoeid.

Uit een lezing van de ter terechtzitting aangebrachte beslissing van het Commissariaat-generaal van 8 mei 2013 blijkt overigens dat deze, ofschoon bij de bespreking van het feitenrelaas de provincie Paktia wordt vernoemd, betrekking heeft op het toekennen van de subsidiaire bescherming aan een persoon afkomstig uit de provincie Ghazni.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.17. Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijven de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, allen onverminderd overeind, en de Raad maakt hen tot de zijne. De bestreden beslissing blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

Een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.19. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde bijlagen 39ter en 26^{quater}, arrest nr. 77 117 van de Raad van 13 maart 2012 en een brief van de FOD Binnenlandse Zaken van 3 april 2012, stukken waarover hij niet de minste toelichting geeft, hebben allen betrekking op een procedure die hij in het verleden bij de Raad aanspande tegen een beslissing van 5 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij voormeld arrest van 13 maart 2012 gaf de Raad het bevel de tenuitvoerlegging van die beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te schorsen en de bewuste beslissing werd nadien, zo blijkt uit voormeld schrijven van de FOD Binnenlandse Zaken, ingetrokken. Deze door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken hebben geen betrekking op zijn huidige procedure bij de Raad en zijn dan ook ter zake niet dienstig.

2.20. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER